

У ШОЉИЦИ КАФЕ – СУБОТА

насумице бирам пролазнике
и испробавам испијање јутарње кафе
у њиховим суботама
удобније је кад неко мисли за тебе
још удобније кад је субота
јер тад нико и не мисли
седнем крај прозора
привучем свет ка себи, гледам кроз људе
све док не почнем да им личим на
урамљену слику, Далијев надреализам и
пустињу
онда људи гледају кроз мене
а ја гледам у њих
више ме не процењују
и непријатна тишина је угушена
имам времена за разгледање
да чекам да зарасте мисао и нарасте реч
да из поткровља забадам чиоде
док не процури небо
и мокре косе замиришу на поморанце
да им спустим сунце до стопала и осветлим пут
да накалемим песму на шољицу кафе
претворим је у облачић, а живот у летњи стрип
онда се искрадем из њихове суботе
тихо као белина папира
окренем шољицу да чујем
гонг
да задрхте птице
да зашуме крила
да полетим
(сврати у моју кафу
да на миру попијемо суботу)